

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném [datum] v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Sváčka a soudců JUDr. Luboše Vrby a Mgr. Viktora Macha odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení], [datum narození] v Trebišově, trvale bytem [adresa], Slovenská republika, t. č. ve výkonu vazby ve Vazební věznici Litoměřice, proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 50T 9/2016-2246 ze dne 1. listopadu 2016, a rozhodl

takto:

Dle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. ř. se k odvolání obžalovaného napadený rozsudek zrušuje ve výroku o náhradě škody, jímž bylo rozhodnuto dle § 228 odst. 1 tr. ř. o povinnosti obžalovaného nahradit poškozené [příjmení] zdravotní pojišťovně, regionální pobočce [obec] n. [příjmení] škodu spočívající v náhradě nákladů řízení poškozeného [jméno] [příjmení] ve výši 6.987 Kč.

Dle § 259 odst. 3 tr. ř. se znovu rozhoduje tak, že
obžalovaný

[jméno] [příjmení],

[datum narození] v Trebišově, Slovenská republika, občana Slovenské republiky, bez pracovního poměru, trvale bytem Slovenská republika, Trebišov, ulice [jméno] [příjmení] 12, t. č. ve výkonu vazby ve Vazební věznici Litoměřice,

je povinen dle § 228 odst. 1 tr. ř. nahradit poškozené [příjmení] zdravotní pojišťovně, Regionální pobočce [obec] n. [příjmení], [obec] nám. 35/C, [PSC] [obec] n. [příjmení] škodu spočívající v náhradě nákladů léčení poškozeného [jméno] [příjmení], [datum narození] v celkové výši 5.737 Kč.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále i též, „soud prvního stupně“) byl obžalovaný [jméno] [příjmení] uznán vinným zločinem loupeže dílem podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku (pod body 1, 2, 3, 4, 6), dílem podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku (pod body 7, 8, 9), přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. zákoníku v souběhu s přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku (pod bodem 5) a přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku (pod bodem 10). Za to mu byl uložen podle § 173 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 59 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 14 (čtrnácti) let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Dále mu byl podle § 80 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku uložen trest vyhoštění na dobu 10 (deseti) let. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byl poškozený [jméno] [příjmení], [datum narození], trvale bytem [adresa], odkázán se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byl obžalovaný [jméno] [příjmení] povinen nahradit poškozenému [jméno] [příjmení], [datum narození], trvale bytem [adresa], škodu spočívající v hodnotě odcizených a poškozených věcí v celkové výši 1.400 Kč. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byl obžalovaný [jméno] [příjmení] povinen nahradit poškozené Zdravotní pojišťovně Ministerstva vnitra České republiky, pobočce [obec] a [obec], [ulice a číslo], [PSČ] [obec], škodu spočívající v náhradě nákladů léčení poškozeného [jméno] [příjmení], [datum narození], za období od [datum] do [datum] v celkové výši 125.017 Kč. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byl obžalovaný [jméno] [příjmení] povinen nahradit poškozené [příjmení] průmyslové zdravotní pojišťovně se sídlem [adresa], škodu spočívající v náhradě nákladů ošetření poškozeného [jméno] [jméno], [datum narození], k němuž došlo dne [datum] v celkové výši 3.302 Kč. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byl obžalovaný [jméno] [příjmení] povinen nahradit poškozené [příjmení] zdravotní pojišťovně, Regionální pobočce [obec], [ulice a číslo], [PSČ] [obec], škodu spočívající v náhradě nákladů léčení poškozeného [jméno] [příjmení], [datum narození], za období od [datum] do [datum] v celkové výši 6.987 Kč. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byl obžalovaný [jméno] [příjmení] povinen nahradit poškozené [příjmení] zdravotní pojišťovně, Regionální pobočce [obec], [ulice a číslo], [PSČ] [obec], škodu spočívající v náhradě nákladů léčení poškozeného [jméno] [příjmení], [datum narození], za období od [datum] do [datum] v celkové výši 6.987 Kč. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byl obžalovaný [jméno] [příjmení] povinen nahradit poškozené [příjmení] zdravotní pojišťovně, Regionální pobočce [obec], [ulice a číslo], [PSČ] [obec], škodu spočívající v náhradě nákladů léčení poškozeného [jméno] [příjmení], [datum narození], za období od [datum] do [datum] v celkové výši 71.953 Kč. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byla poškozená [příjmení] zdravotní pojišťovna, Regionální pobočka [obec], [ulice a číslo], [PSČ] [obec], odkázána se svým nárokem na náhradu škody ve výši 1.113.541 Kč, spočívající v náhradě nákladů léčení poškozeného [jméno] [příjmení], [datum narození], za období od [datum] do [datum], na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byl obžalovaný [jméno] [příjmení] povinen nahradit poškozené [příjmení] zdravotní pojišťovně, Regionální pobočce [obec], [ulice a číslo], [PSČ] [obec], škodu spočívající v náhradě nákladů léčení poškozeného [jméno] [příjmení], [datum narození], za období od [datum] do [datum] v celkové výši 351.607 Kč.

Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně spáchal obžalovaný uvedené trestné činy tím, že:

1. dne [datum] kolem 12:50 hodin v [obec] - [část obce], v ulici [ulice], na chodbě domu [adresa], napadl poškozeného [jméno] [příjmení], [datum narození], kterému nejprve sdělil, že chce peníze, a poté ho úderem pěsti na hlavu srazil k zemi, prohledal ho a odcizil mu koženou peněženku v hodnotě 400 Kč s finanční hotovostí 300 Kč a svazek klíčů v hodnotě 108 Kč, a tímto jednáním poškozenému způsobil pohmoždění pravé strany čela, krajiny kolem pravého oka, horního rtu, otřes mozku a pohmoždění levého ramene s hospitalizací do [datum] a s dobou léčení v trvání jednoho týdne,

2. dne [datum] v blíže neurčené době mezi 21:00- 21:50 hodin v [obec], okr. [okres], na mostě [jméno] [příjmení], u křižovatky ulice [ulice] a ulice Národní, napadl poškozeného [jméno]

[jméno], [datum narození], kterého úderem pěsti srazil na zem, za ruce ho odtáhl do blízkého křoví, kde ho prohledal a odcizil mu nejméně peněženku v hodnotě 60 Kč s finanční hotovostí nejméně 2.000 Kč a osobními doklady a mobilní telefon zn. Lenovo A6000 v hodnotě 2.400 Kč a tímto svým jednáním mu způsobil pohmožděniny v obličeji, tržnou ránu v zadní části hlavy a pohmoždění levého lokte provázené otokem, kdy utrpěná zranění poškozeného na běžném způsobu života podstatně neomezovalo,

3. dne [datum] kolem 11:36 hodin v [obec], v ulici [ulice], na chodbě panelového domu [adresa], napadl poškozeného [jméno] [příjmení], [datum narození], kterého úderem pěsti na hlavu srazil k zemi, prohledal ho a odcizil mu peněženku nezjištěné hodnoty s finanční hotovostí nejméně 900 Kč a tímto jednáním poškozenému způsobil pohmoždění levého boltce s tržnou ránou kůže, pohmoždění pravého spánku, zlomeninu levého lícního oblouku, zlomeniny stěny dutiny v horní čelisti vpravo se zakrvácením do dutiny a zlomeninu sedmého žebra vlevo, která si vyžádala léčení po dobu čtyř týdnů s omezením na běžném způsobu života,

4. dne [datum] kolem 20:30 hodin v [obec] - [část obce] v ulici [ulice] na chodbě panelového domu [adresa] napadl poškozeného [jméno] [příjmení], [datum narození], kterého nezjištěným způsobem napadl tak, že poškozený při útoku upadl na zem a při pádu utrpěl pohmoždění obličeje, dvě malé tržné ranky kůže v týle, otřes mozku, mírné pohmoždění krční páteře, zlomeninu šestého až sedmého žebra vlevo se zakrvácením do levé pohrudniční dutiny, přičemž léčení a omezení na běžném způsobu života trvalo po dobu čtyř až pěti týdnů a po pádu poškozenému odcizil mobilní telefon zn. LG v hodnotě 300 Kč, svazek klíčů v hodnotě 86 Kč a finanční hotovost ve výši nejméně 15 euro v hodnotě 405,45 Kč a osobní doklady,

5. dne [datum] kolem 09:00 hodin v [obec] - [část obce] v ulici [ulice] před vchodem do hotelového domu čp [číslo], tedy na místě veřejnosti přístupném, v úmyslu zmocnit se jeho věci, využil omezené pohyblivosti poškozeného [jméno] [příjmení], [datum narození], který se pohyboval s pomocí francouzských holí, prohledal mu kapsy u bundy, kterou měl poškozený na sobě a z kapsy mu odcizil plynový zapalovač nezjištěné hodnoty, poté poškozeného udeřil pěstí do hlavy takovým způsobem, že mu z obličeje spadly brýle, u kterých se v důsledku toho rozbilo jedno dioptrické sklíčko, čímž poškozenému způsobil oděrku v obličeji bez nutnosti lékařského ošetření a následně z místa utekl, přičemž tohoto činu se dopustil i přesto, že byl za takový čin v posledních třech letech potrestán, neboť rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem č. j. 1T 153/2010-504 ze dne 08. 03. 2011, který nabyl právní moci dne [datum], byl odsouzen mimo jiné pro spáchání přečinu krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, dílem dokonaný, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, § 205 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce trvání pěti roků, který vykonal dne [datum],

6. dne [datum] v době od 14:42 hodin do 14:55 hodin nedaleko zastávky MHD Zdymadla autobusu [číslo] směr [část obce], na schodech podchodu vedoucího pod železniční tratí směrem do ulice [ulice], napadl poškozeného [jméno] [příjmení], [datum narození], kterého chytil za oba kotníky a strčil do něj, až poškozený upadl na schody, následně mu z levé kapsy bundy odcizil drobné mince v hodnotě nejméně 100 Kč, a poté, co se k němu poškozený obrátil čelem, tak mu se slovy "dej sem prachy" prohledal zbývající kapsy bundy a odcizil z pravé kapsy bundy tmavohnědou koženou peněženku v hodnotě 280 Kč s finanční hotovostí nejméně 900 Kč a osobními doklady a tímto jednáním mu způsobil pohmožděninu čela provázenou místním otokem, přičemž toto zranění poškozeného na běžném životě nijak neomezovalo,

7. dne [datum] v době od 17:00 do 17:50 hodin v [obec], ul. [ulice] před domem [adresa], napadl poškozeného [jméno] [příjmení], [datum narození], kterého udeřil zezadu dosud nezjištěným předmětem do hlavy takovým způsobem, že poškozený upadl na zem, následně ho prohledal a odcizil mu nejméně peněženku nezjištěné hodnoty s částkou nejméně 250 Kč a s osobními doklady a klíče od bytu a tímto svým jednáním mu způsobil těžké zranění – pohmožděniny obličeje s krevním výronem, tržné rány levé strany čela až temene, krvácení do nitrolebí a

pohmoždění levého čelního laloku mozku s průvodním otokem mozku, kdy léčení zranění trvalo dva měsíce a zanechalo trvalé následky – zhoršení pohyblivosti a omezení soběstačnosti,

8. dne [datum] v době od 18.00 hod. do 19.00 hodin v obci [obec], okr. [obec], v ulici [ulice] před domem [adresa], napadl poškozeného [jméno] [příjmení], [datum narození], kterého udeřil dosud nezjištěným předmětem do hlavy takovým způsobem, že upadl na zem, následně ho prohledal a odcizil mu nejméně peněženku s osobními doklady a tímto jednáním mu způsobil středně těžké poranění – zlomeninu zevní stěny levé očníce a neposunutou zlomeninu levého lícního oblouku, malé ložisko pohmoždění mozku v levém spánkovém laloku a pohmoždění krajiny levého oka a levé tváře, přičemž samotné léčení poranění poškozeného a jeho omezení na běžném způsobu života by trvalo kolem šesti týdnů, přičemž poškozený byl celkově hospitalizován téměř čtyři měsíce, kdy délka hospitalizace v celém rozsahu s utrpěným zraněním přímo nesouvisela a poškozený v důsledku předúrazového zdravotního stavu dne [datum] zemřel,

9. dne [datum] v době od 18:46 hodin do 19:00 hodin v [obec] - [část obce], v ulici [ulice] před domem [adresa], napadl poškozeného [jméno] [příjmení], [datum narození], kterého udeřil dosud nezjištěným předmětem do hlavy takovým způsobem, že upadl na zem, následně ho prohledal a odcizil mu nejméně černou koženou tašku v hodnotě 125 Kč s mobilním telefonem zn. Nokia v hodnotě 300 Kč, koženou peněženkou v hodnotě 240 Kč s finanční hotovostí nejméně 500 Kč, doklady a svazkem klíčů a tímto jednáním mu způsobil těžké zranění – pohmoždění krajiny pravého oka s přechodným dvojitým viděním, pohmoždění levého spánkového laloku mozku, nevelké zakrvácení pod tvrdou plenou nad levým temenním a spánkovým lalokem mozku, zlomeninu zevní stěny dutiny v horní čelisti vlevo se zakrvácením a otokem a otevřenou tříštivou posunutou zlomeninu dolního konce pravé pažní kosti zasahující do loketního kloubu, přičemž léčení probíhalo po dobu šesti měsíců s předpokládanými trvalými následky, spočívajícími v omezené hybnosti v lokti,

10. ačkoliv mu byl rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem č. j. 1T 153/2010-504 ze dne 08. 03. 2011, který nabyl právní moci dne [datum], uložen trest vyhoštění podle § 80 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku na dobu 6 roků, zdržoval se na území České republiky a to nejméně od [datum] do svého zadržení dne [datum], zejména pak v [obec], kde se měl na různých místech dopustit výše popsaného jednání a nejméně dne [datum] se zdržoval v obci [obec], okres [okres], kde se měl dopustit výše popsaného jednání.

Citovaný rozsudek nenabyl právní moci, protože si proti němu podal odvolání obžalovaný [jméno] [příjmení].

Odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] směřuje do výroku o vině i do výroku o trestu. V jeho odůvodnění zdůraznil, že soud prvního stupně postupoval nezákonným způsobem, neboť odůvodnění svého rozsudku postavil na důkazech, které v trestním řízení nelze použít jako důkaz a nezohlednil zásadní vady přípravného řízení, v důsledku kterých bylo porušeno právo obžalovaného na spravedlivý proces. K prvnímu zásadnímu porušení práv obviněného došlo ještě před zahájením trestního stíhání, resp. důkaz, který byl před tímto zahájením opatřen, nelze jako důkaz při rozhodování použít (konkrétně se jedná o protokol o prověrce na místě na č.l. 17-26 tr. spisu). Vedle toho je obžalovaný přesvědčen, že soud prvního stupně nepostupoval správně, pakliže četl výpověď obžalovaného z přípravného řízení, ve které se obžalovaný doznal ke spáchání některých skutků. Soud prvního stupně při čtení protokolu o výpovědi z přípravného řízení opřel o fakt, že policejní orgán doručoval do datové schránky vyrozumění o konání úkonu s dostatečným předstihem. Obžalovaný je přesvědčen, že takové odůvodnění pro přečtení výpovědi z přípravného řízení nemůže obstát. Takový postup je totiž v rozporu s § 62 zákona č. 141/1961 ve spojení se zákonem č. 300/2008 Sb., který uvádí, že nebyla-li písemnost doručena při úkonu trestního řízení, doručuje ji orgán činný v trestním řízení do datové schránky. Následky nevyzvednutí písemnosti z datové schránky jsou v zákoně č. 300/2008 Sb. zcela jednoznačně řešeny; výslovně uvádí, že desátým dnem po doručení písemnosti do datové schránky se

písemnost považuje za doručenou a adresát má možnost tuto tzv. fikci doručení v zákonem vymezeném okruhu důvodů napadnout. Jestliže zákon nespojuje s neotevřením datové schránky dříve než desátého dne ode dne doručení žádné následky, nelze dle názoru obžalovaného tyto následky dovozovat ani v rámci trestního řízení. Policejnímu orgánu nic nebránilo postupovat podle § 62 odst. 1 věty druhé tr. řádu, tedy doručit písemnost sám, což ostatně policejní orgán učinil v den konání rozporovaného výslechu obžalovaného ohledně jiných písemností. Druhá věta zmiňovaného ustanovení začíná slovy, „není-li možné doručit“. Z toho je zřejmé, že písemnosti, které mají být v rámci trestního řízení doručeny, mohou jakékoliv právní následky vyvolat až doručením (fikci doručení). Nad rámec toho při vyhlásování rozsudku soudce uvedl, že účast na výslechu obviněného není právem jeho obhájce, nýbrž právem obviněného. Takový názor je však v rozporu s ustanovením § 41 odst. 2 tr. řádu. To ovšem znamená, že upřel-li obhájci policejní orgán účast na výslechu obviněného, porušil práva obhájce a tím porušil i právo obviněného na obhajobu v přípravném řízení. Soud prvního stupně použil k usvědčení obžalovaného hned dva zásadní důkazy, které v trestním řízení použít nelze. Takovéto pochybení vyniká v tomto konkrétním případě o to více, kdy řada svědků popsala osobu pachatele takovým způsobem, že popis nelze vůbec přiřadit k obviněnému a řada svědků při rekognici buď vůbec neoznačila žádnou osobu nebo označila osobu odlišnou od obžalovaného. Obžalovaný od samého počátku požadoval, aby mezi figuranty (při rekognici) byl zařazen i jeho bratr. Tuto žádost policejní orgán zamítl. Učinil tak s i vědomím, že na zajištěném oblečení byla nalezena i DNA bratra obžalovaného. Takovým postupem policejní orgán zatížil řízení vadou, která poškodila právo obžalovaného na spravedlivý proces a výrazně tím ztížila i možnost jednoznačně dospět k závěru, zda je obžalovaný osobou, která se dopustila skutků uvedených v obžalobě. Takovéto pochybení však nemůže jít v žádném případě k tíži obžalovaného, neboť vyvolává-li takový postup pochybnosti o vině, je nutno zcela důrazně se držet zásady *in dubio pro reo*. Soud prvního stupně tak porušil zásadu volného hodnocení důkazů, neboť se jeho úvahy ocitly mimo rámec těch důkazů, které byly před soudem provedeny a jsou v rámci trestního řízení použitelné pro rozhodnutí o vině. Ze všech výše uvedených důvodů Vrchnímu soudu v Praze navrhl, aby napadený rozsudek zrušil podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) tr. řádu a aby věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. U veřejného zasedání pak obhájce doplnil kasační důvod i ohledně výroku o náhradě škody.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání a správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a přihlížející i k vadám, které nebyly v odvolání vytýkány, dospěl k následujícím závěrům.

Řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, bylo podle zjištění odvolacího soudu provedeno bez podstatných procesních vad. Dodržována byla též příslušná ustanovení trestního řádu zajišťující právo obžalovaného na obhajobu. Soud prvního stupně provedl všechny podstatné důkazy, které mohly objasnit skutkový stav, včetně důkazů zdánlivě méně závažných, a skutková zjištění, která na základě nich učinil, jsou správná a úplná. V odůvodnění rozsudku soud podrobně rozvedl jednotlivé důkazy, které pak následně zhodnotil jak jednotlivě, tak ve svém souhrnu. Při jejich hodnocení postupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř. a správně zjištěný skutkový stav pak náležitě promítl do svého rozhodnutí. Zdůvodnění jeho skutkových závěrů a myšlenkových postupů, které jej k nim dovedly, odpovídá podle zjištění odvolacího soudu požadavkům vymezeným ustanovením § 125 tr. ř. Odvolací soud se s těmito závěry i s konkrétní argumentací použitou soudem prvního stupně až na níže uvedené výjimky ztotožnil.

Nejprve k zásadním procesním námitkám obžalovaného, pokud jde o protokol o prověrce na místě. Krajský soud správně posoudil tento úkon jako úkon neodkladný dle § 158 odst. 3 tr. ř. V této fázi řízení byl k dispozici pouze úřední záznam o podání vysvětlení ze strany podezřelého. Tyto podklady s ohledem na svou obecnost, nepřesnost a neurčitost nepostačovaly k zahájení trestního stíhání dle § 160 tr. ř. Právě protokol o prověrce na místě byl rozhodný jako podklad

pro rozhodnutí o zahájení trestního stíhání a proto byl správně považován za neodkladný úkon, bez něhož by k zahájení trestního stíhání nemohlo dojít. Účelem prověrky na místě je doplnit nebo upřesnit údaje důležité pro trestní řízení, tj. porovnat skutečnosti uvedené ve výpovědi podezřelého, obviněného nebo svědka se situací a jejich činností na konkrétním místě, získání nových faktů nebo vyhledání, opatření a zajištění dalších potřebných důkazů. Smyslem tedy je objektivizace výpovědi určité osoby spočívající v odstranění přetrvávající neúplnosti nebo nepřesnosti v prověřované výpovědi, ale též zhodnocení věrohodnosti výpovědi z toho hlediska, zda vyslýchaná osoba získala informace důležité pro trestní řízení, o nichž vypovídala, bezprostřední účasti na vyšetřované události, zda její průběh skutečně sama pozorovala, zda informace získala jen zprostředkovaně, nebo dokonce zda si je sama nevymyslela. Za tím účelem se potvrzuje samotná existence určitého místa, ověřuje se shoda údajů obsažených ve výpovědi se skutečnou situací na místě a rozsah znalosti vypovídající osoby o tomto místě viz [příjmení], P. a kol.: Trestní řád. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 156 a násl. s. Argumentace o neodkladnosti tohoto úkonu je v souladu s ustanovení § 160 odst. 4 tr. ř. Obžalovaný byl v tomto smyslu dle § 104c), 104e) tr. ř. řádně poučen a proti takovému postupu nevzněl žádné námitky. S ohledem na obecný a nekonkrétní zápis o výpovědi by nebylo možné zahájit trestní stíhání dle § 160 tr. ř. bez této prověrky na místě. Pokud obžalovaný argumentoval s rozhodnutím Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 809/2009, není tato argumentace příhodná, neboť v tomto rozhodnutí se jedná o vysvětlení osoby, které nemělo povahu neodkladného úkonu. Podporu pro závěr krajského soudu dává i teleologický výklad ustanovení § 104e) tr. ř., kde se m.j. hovoří o přítomnosti podezřelého. Zákonodárce tedy předpokládal provádění těchto úkonů v odůvodněných případech před zahájením trestního řízení. Z uvedených důvodů tedy bylo možné považovat protokol o prověrce na místě za procesně správný a zákonný důkaz, jehož použití nikterak nenarušuje právo obžalovaného na obhajobu. Vzhledem k tomu, že u hlavního líčení byl tento protokol jako důkaz přečten dle § 211 tr. ř., ačkoli se jedná o listinný důkaz, napravil odvolací soud toto formální procesní pochybení krajského soudu tím, že při veřejném zasedání provedl tento důkaz dle § 213 odst. 1 tr. ř. O správnosti provedení prověrky na místě pak svědčí i výpovědi svědků [příjmení] a [příjmení], kteří popsali, jak úkon probíhal, popsali aktivitu obžalovaného i skutečnost, že z místa, kde ve vozidle seděl, měl výhled, který mu nebránil popisovat jednotlivé útoky. Obžalovaný navíc při tomto úkonu nejméně v jednom případě (útok [číslo] napadeného rozsudku) označil místo, které policisté do té doby vůbec neevidovali, čímž je vyvrácena obhajoba obžalovaného o tom, že pouze pasivně seděl ve voze a souhlasil s tím, co mu policisté předkládali.

Vzhledem k tomu, že obžalovaný u hlavního líčení podstatně pozměnil svou výpověď, přečetl krajský soud dle § 207 odst. 2 tr. ř. jeho výpověď z přípravného řízení (ze dne [datum]), kdy obžalovaný vypovídal v nepřítomnosti obhájce a při hodnocení důkazů tuto výpověď použil. Rovněž tento procesní postup pokládá odvolací soud za správný. Obhájce byl dne [datum] vyšetřovatelem vyrozuměn dle § 165 tr. ř. o konání výslechu obžalovaného. Obhájce si údaj z datové schránky nevyzvednul, k výslechu se nedostavil a posléze argumentoval tím, že byl na dovolené. Pokud obhájce dále argumentuje zákonem č. 300/2008 Sb. ve spojení s ustanovením § 62 tr. ř. a domáhá se fikce doručení, která nastává desátý den po doručení písemnosti do datové schránky, nelze takovou argumentaci přijmout. Ustanovení § 62 a násl. tr. ř. upravuje doručování písemností na rozdíl od ustanovení § 165 tr. ř., ve kterém je stanovena povinnost vyšetřovatele vyrozumět obhájce obžalovaného. Vyšetřovatel tedy svou zákonnou povinnost splnil, když obhájce do datové schránky vyrozuměl s předstihem šesti dnů před provedením úkonu. Jestliže si obhájce v této době schránku nevybíral (ať v práci nebo na dovolené nebo pověřením příslušného kolegy v advokátní kanceláři), nemůže mít tato jeho nečinnost vliv na procesní správnost následně provedeného úkonu. Účast obhájce při vyšetřovacích úkonech není povinná, ale jde o právo obhajoby. K tomuto blíže viz např. rozhodnutí nejvyššího soudu sp. zn. 7 To 108/2010 ze dne 3. 2. 2010 nebo [příjmení], P. a kol.: Trestní řád. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, [číslo] a násl. s. Obdobně pak problematiku řeší Nejvyšší soud i ve

svém rozhodnutí pod sp. zn. 6 Tdo 341/2013 O možnosti vybírat údaje z datové schránky svědčí i dokladovaná skutečnost, že po návštěvě vyšetřovatele v advokátní kanceláři dne [datum] došlo ve 13.56 hod. k vyzvednutí vyzvednutí z datové schránky. K tomuto viz údaje na čl. 155-156, 162, [číslo]. Z obsahu protokolu o výsledku obviněného na str. 120 – 121 pak vyplývá, že obžalovaný byl řádně poučen o možnosti nevypovídat v nepřítomnosti svého obhájce. Tohoto svého práva obžalovaný nevyužil a rozhodl se dobrovolně vypovídat. Pokud se tedy obžalovaný dobrovolně rozhodl vypovídat v nepřítomnosti obhájce, netrpí tento procesní úkon žádnými vadami, nedošlo k porušení jeho práv na obhajobu a protokol byl u hlavního líčení dle § 207 odst. 2 tr. ř. správně přečten. Skutečnost, že by obžalovaný při tomto výsledku pouze odkýval to, co mu říkal vyšetřovatel, je vyvrácena výpovědí svědka [příjmení], který výsledek vedl. Tento svědek takový postup zcela vyloučil mimo jiné i proto, že obžalovaný uváděl i věci, o kterých tento svědek do té doby nevěděl. [příjmení] způsobem z hlediska logiky vzbuzuje pochybnost obhajoby obžalovaného i samotný fakt, že při této výpovědi (když jinak odkýval vše, co mu vyšetřovatel předestřel), dva útoky popřel. Výpověď tohoto svědka je významná i z hlediska časové posloupnosti páchaní jednotlivých útoků. Svědek popsal, že první obdobný útok se objevil krátce po příjezdu obžalovaného do České republiky a po zadržení obžalovaného již k takovýmto útokům nedocházelo.

Při skutkových zjištěních krajský soud správně vycházel z výpovědi svědka [jméno] [příjmení], který vyvrátil obhajobu obžalovaného o tom, že po celou dobu od listopadu do konce roku 2016 u něho pracoval. Svědek zadokumentoval a označil termíny (str. 13 napadeného rozsudku), kdy u něho obžalovaný pracoval. Jedná se o jiné termíny, než ty, ve kterých byla trestná činnost páchána.

Krajský soud pak pečlivě hodnotil důkazy v případě jednotlivých útoků. Poškození nebyli schopni obžalovaného identifikovat, což je logické s ohledem na mechanismus útoku. Většinou hovořili toliko o muži v tmavé mikině se světlým nápisem a kapucí, která odpovídala tehdejšímu oblečení obžalovaného. V případě útoku ad 1) poškozený [příjmení] označil obžalovaného toliko obecně, nicméně Svědkyně [příjmení] obžalovaného při rekognici i u hlavního líčení jednoznačně identifikovala. Videozáznam z místa svědčí opět o muži v uvedené mikině. V případě útoku ad 2) vycházel krajský soud z výpovědi bratra obžalovaného, svědka [jméno] [příjmení], svědkyň [příjmení] a [obec] a především poškozeného [jméno]. Přes rozpory ve výpovědi svědkyně [příjmení] tato v zásadě označuje obžalovaného jako pachatele. Poškozený pak vyvrací obhajobu obžalovaného o tom, že na místě vůbec nebyl, když hovoří o skupině tří Romů. Podstatná je i výpověď svědkyně [příjmení], která vyvrací obhajobu obžalovaného o tom, že u ní delší dobu bydlel. Navíc ze záznamu telekomunikačního provozu je patrné, že obžalovaný užíval mobil poškozeného a při domovní prohlídce byly u něho nalezeny doklady poškozeného. Útok ad 3) obžalovaný v přípravném řízení doznal a při prověrce na místě ukázal přibližně místo přepadení. Svědek [jméno] [příjmení] u hlavního líčení k výslovnému dotazu obhájce uvedl, že 22. 12. přes den u nich obžalovaný pracoval. Této výpovědi správně krajský soud neuvěřil, neboť je v rozporu s výpovědí svědka [jméno] [příjmení] a s původním doznáním obžalovaného (viz shora). V případě útoku ad 4) jsou podstatné trasologické a krevní stopy zajištěné na místě. [příjmení] obuvi je shodná s tou, kterou měl obžalovaný v době zadržení na noze. K výpovědím otce a bratra obžalovaného – viz níže. U útoku pod bodem 5) je zde usvědčující výpověď poškozeného [příjmení] a videozáznam z místa činu. V případě útoku ad 6) vycházel nalézací soud především z protokolu o prověrce na místě a z doznání obžalovaného s tím, že se jednání dopustil společně se svým bratrem. Na videozáznamu je však zachycen toliko jeden pachatel opět v tmavé mikině s kapucí. Útok ad 7) je dokladován opět doznáním obžalovaného z přípravného řízení a prověrkou na místě. Obhajobu obžalovaného o nákupu nafty pak vyvrací výpovědi svědků [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] s tím, že naftu nakupovali jindy – v letních měsících. U tohoto útoku a navíc u dalších dvou pak krajský soud na základě lékařských zpráv a znaleckého posudku doplnil skutková zjištění o charakter poranění a dobu léčení, která v tomto

případě trvala dva měsíce. Útok ad 8) je opět dokladován výpovědí obžalovaného z přípravného řízení, protokolem o prověrce na místě, videozáznamem z místa činu a odborným vyjádřením z odvětví genetiky o tom, že na kalhotách obžalovaného byly nalezeny krevní stopy poškozeného. Pokud jde o genetické stopy [jméno] [příjmení], toto odpovídá skutečnosti, že v polovině listopadu 2015 mu tento předal k užívání některé své oblečení a boty. Zranění poškozeného popsané shora by si dle znaleckého posudku vyžádalo dobu léčení kolem šesti týdnů. Smrt poškozeného nenastala v příčinné souvislosti s útokem obžalovaného. Útok ad 9) rovněž obžalovaný doznal a při prověrce na místě jej označil. Obsah videozáznamu vyvrací výpověď obžalovaného o tom, že jednání spáchal se svým bratrem. Krajský soud zde logicky vysvětluje jednotlivé dílčí rozpory, pokud jde o rozsah odcizených věcí. Doba léčení poškozeného odpovídá zhruba šesti měsícům. Ohledně skutku pod bodem 10) se obžalovaný u hlavního líčení doznal a tento je dokladován i obsahem spisu Okresního soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 1 T 153/2010.

Kromě shora uvedených konkrétních zjištění je třeba hodnotit i výpovědi bratra obžalovaného [jméno] [příjmení] a otce obžalovaného [příjmení] [příjmení] st. Tito shodně popsali předání oblečení obžalovanému po jeho návratu do České republiky a shodně vyvrátili jakékoli spekulace o účasti [jméno] [příjmení] na loupežných přepadeních. Tyto výpovědi jsou v souladu s obsahem zadržené korespondence, ve které obžalovaný vyhrožuje, že trestnou činnost svede na svého bratra, pokud nedostane určitou finanční částku.

Skutkový stav je nepřímě prokazován i závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie. Znalci uzavírají, že obžalovaný má tendence účelově a ve svůj prospěch zkreslovat podané informace, je disponován k agresivním projevům a prognóza jeho dalšího vývoje je nepříznivá.

Shodně s krajským soudem pokládá odvolací soud provedené dokazování za dostatečné. Krajský soud se vypořádal i s dalšími důkazními návrhy obhajoby na str. 35 – 36 napadeného rozsudku a s těmito závěry se odvolací soud ztotožňuje. [příjmení] označenou obžalovaným jako [příjmení] [příjmení] nebylo možné ztotožnit, provádění dalších důkazů ve vztahu ke svědkovi [jméno] [příjmení], svědkům [příjmení], Bláhovy a [příjmení] považuje odvolací soud za nadbytečné, stejně jako případné opakování některých dalších důkazů – znalců a vyšetřovatele [příjmení]. Rovněž namítaná stopa DNA bratra obžalovaného na oblečení je v souladu s provedenými důkazy, ze kterých vyplývá, že oblečení užíval bratr obžalovaného před tím, než mu je daroval po návratu obžalovaného z výkonu trestu.

Lze tedy uzavřít, že opatřené důkazní prostředky jednotlivě i ve svém souhrnu usvědčují obžalovaného, vyvrací jeho obhajobu a potvrzují zjištěný skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Výpověď obžalovaného, která byla mnohokrát změněna je sama o sobě nevěrohodná a zůstává osamocena v porovnání s ostatními důkazy. Stejně závěry pak platí i pro tu část obhajoby, kdy se snaží v některých případech svěst vinu na svého bratra. Vedle shora popsaných důkazních prostředků je třeba zmínit obdobný způsob provedení této trestné činnosti s tou, pro kterou byl obžalovaný odsouzen shora citovaným rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 1 T 153/2010 ze dne 8. 3. 2011. Tímto rozsudkem byl obžalovaný odsouzen pro trestný čin loupeže dle § 173 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání pěti roků se zařazením do věznice s ostrahou a dále k trestu vyhoštění dle § 80 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku v trvání šesti roků. Z výkonu trestu byl obžalovaný propuštěn dne [datum]. I v tomto případě opakovaně obžalovaný útočil na poškozené, které srazil k zemi a oloupil.

Odvolací soud nemá námitek proti použité právní kvalifikaci jednání obžalovaného. Pokud v případě skutku pod bodem 5) dospěl krajský soud k závěru, že nebylo prokázáno užití násilí proti poškozenému [příjmení], je třeba se s touto úvahou ztotožnit. Obžalovaný si tak přisvojil cizí věc tím, že se jí zmocnil, čin spáchal na věci, kterou měl poškozený při sobě a byl za takový čin v posledních třech letech potrestán – viz shora citovaný rozsudek Okresního soudu v Ústí n. [příjmení]. Jednání bylo správně kvalifikováno jako přečin krádeže dle § 205 odst. 1 písm. d),

odst. 2 tr. zákoníku v jednočinném souběhu s přečinem výtržnictví dle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, neboť se na místě veřejnosti přístupném dopustil výtržnosti tím, že napadl jiného. Subjektivní stránka skutkové podstaty u obou trestných činů byla prokázána ve formě úmyslu přímého dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

V případě útoku (v napadeném rozsudku nesprávně označeno jako skutky) pod body 1-4, 6-9 napadeného rozsudku bylo jednání kvalifikováno jako jeden pokračující trestný čin loupeže dle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku. Obžalovaný prokazatelně shora popsaným způsobem užil proti jednotlivým poškozeným násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci. Násilí spočívalo většinou v úderech do hlavy zepředu nebo zezadu a to buď pěstí nebo nezjištěnými předměty. V jednom případě – útok ad 6) napadeného rozsudku poškozenému podrazil nohy. V případě útoku ad 7, 8, 9) napadeného rozsudku pak svým jednáním způsobil těžkou újmu na zdraví. Těžkou újmu na zdraví dle § 122 odst. 2 tr. zákoníku se rozumí vážná porucha zdraví nebo jiné vážné onemocnění. S ohledem na dobu léčení u všech tří poškozených se jedná o delší dobu trvající poruchu zdraví dle § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku. Ve všech případech došlo u poškozených k omezení v běžném způsobu života po dobu nejméně šesti týdnů. K tomuto blíže viz [číslo] Sb. rozh. tr. V případě poškozeného [příjmení] trvalo léčení léčení dva měsíce a zanechalo trvalé následky. V případě poškozeného [příjmení] trvalo léčení šest týdnů, přičemž následná čtyřměsíční hospitalizace a smrt poškozeného nebyly způsobeny v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného. V případě poškozeného [příjmení] byla doba léčení šest měsíců s předpokládanými trvalými následky. V případě všech tří poškozených navíc (viz skutková zjištění shora) došlo k poškození důležitých orgánů dle § 122 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku. Subjektivní stránka skutkové podstaty u tohoto zvláště závažného zločinu byla prokázána ve formě úmyslu přímého dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Byť pro těžší následek postačí zavinění z nedbalosti dle § 17 písm. a) tr. zákoníku, je v daných případech nepochybně prokázán ke kvalifikované skutkové podstatě § 173 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku úmysl nepřímý dle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, neboť obžalovaný věděl, že svým jednáním může těžkou újmu poškozeným způsobit a pro tento případ s tím byl srozuměn. Dle § 116 tr. zákoníku se pokračováním v trestném činu rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Pokračování v trestném činu je vymezeno čtyřmi znaky, které musí být současně dány:

- a) útoky musí naplňovat, byť i v souhrnu, stejnou skutkovou podstatu,
- b) musí být vedeny jednotným záměrem (subjektivní souvislost),
- c) musí být spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a
- d) blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku (objektivní souvislost).

K tomuto blíže viz [příjmení], P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C.H.Beck, 2012, [číslo] s. a násl. V daném případě útoky obžalovaného naplňovaly stejnou skutkovou podstatu a byly vedeny jednotným záměrem – za použití násilí se zmocnit cizí věci. Útoky byly prováděny stejným způsobem, byť se jejich intenzita postupně zvyšovala např. použitím nezjištěných předmětů, kterými byly vedeny údery na hlavu poškozených. Útoků se obžalovaný dopustil v osmi případech v období od [datum] do [datum] a to až na výjimku proti starším osobám. V Případě pokračujícího trestného činu se může jednat dílem o skutkovou podstatu základní a dílem kvalifikovanou. Kvalifikovaná skutková podstata se týká posledních třech útoků. Případné úvahy odvolacího soudu o potřebě kvalifikování jednání obžalovaného jako více samostatných trestných činů loupeže by bylo v rozporu se zásadou zákazu reformace in peius, neboť odvolání bylo podáno toliko ze strany obžalovaného (§ 259 odst. 4 tr. ř.).

V případě jednání pod bodem 10) napadeného rozsudku bylo jednání obžalovaného kvalifikováno v souladu s ustanovením § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku jako přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Obžalovaný vzápětí po výkonu trestu odnětí svobody na Slovensku se nejméně od [datum] zdržoval na území České republiky s vědomím, že mu byl citovaným rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem uložen trest vyhoštění v trvání šesti roků.

Odvolací soud nemá námitek ani proti výroku o trestu. V otázce trestu bylo třeba hodnotit všechny zákonné okolnosti ve smyslu ustanovení § 37 tr. zákoníku o obecných ustanoveních pro ukládání trestních sankcí, § 38 tr. zákoníku o přiměřenosti trestních sankcí a § 39 o stanovení druhu a výměry trestu. Rovněž bylo přihlédnuto k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu i k poměrům obžalovaného. Krajský soud zmiňuje předchozí život obžalovaného, který byl opakovaně trestán na Slovensku a v případě České republiky je zde citované rozhodnutí Okresního soudu v Ústí nad Labem. Obžalovaný se trestné činnosti dopustil krátce po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody pro obdobný trestný čin. Krajský soud správně zmiňuje absenci polehčujících okolností. Pokud jde o okolnosti přitěžující, je třeba zmínit zvláště ustanovení § 42 písm. a), c), h), m), n), p) tr. zákoníku. Obžalovaný spáchal trestný čin s rozmyslem. Trestný čin spáchal surovým a zákeřným způsobem. Spáchal trestný čin ke škodě osoby zdravotně postižené a ke škodě osob vysokého věku. Obžalovaný spáchal celkem čtyři trestné činy, z toho nejzávažnější trestný čin osmi útoky. Krajský soud upozorňuje i na mimořádnou brutalitu útoků, které byly zcela neadekvátní zamýšlenému prospěchu. Na víc jsou zde i shora popsané závěry znaleckého posudku o možné recidivě obžalovaného a případné resocializaci. Za této situace je zcela na místě aplikace § 59 tr. zákoníku. Obžalovaný znovu spáchal zvlášť závažný zločin (předchozí trestný čin loupeže dle § 173 odst. 1 tr. zákoníku je zvlášť závažným zločinem dle § 14 odst. 3 tr. zákoníku). Pro tento zvlášť závažný zločin byl potrestán trestem odnětí svobody v trvání pěti roků. Závažnost zvlášť závažného zločinu je vzhledem k recidivě a popsaným okolnostem případu vysoká a zároveň možnost nápravy obžalovaného je ztížena. Mimořádné zvýšení trestu odnětí svobody podle § 59 odst. 1 vychází z opětovného spáchání zvlášť závažného zločinu (§ 14 odst. 3) týměž pachatelem, pokud již byl za předchozí takový zločin potrestán. Tento postup je vázán na současné splnění následujících podmínek:

- a) pachatel již v minulosti spáchal zvlášť závažný zločin,
- b) byl za tento zločin potrestán, přičemž k tomuto potrestání lze přihlížet,
- c) takový nebo jiný zvlášť závažný zločin spáchal znovu po předchozím potrestání,
- d) závažnost nově (opětovně) spáchaného zvlášť závažného zločinu je vzhledem k takové recidivě a ostatním okolnostem případu vysoká nebo možnost nápravy pachatele je ztížena. Všechny uvedené podmínky byly splněny. Jak je shora uvedeno ad d) postačí při splnění dalších podmínek buď vysoká závažnost opětovně spáchaného zvlášť závažného zločinu vzhledem k recidivě, nebo ztížená možnost nápravy pachatele. V daném případě jsou však obě podmínky splněny zároveň, což odůvodňuje bez výhrad použití tohoto zákonného ustanovení. Pokud byl obžalovanému v rámci trestní sazby § 173 odst. 2, § 59 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku vyměřen trest odnětí svobody v trvání čtrnácti roků, rozhodně se nejedná o trest nepřiměřený. Trest byl tedy vyměřen správně dle § 173 odst. 2 tr. zákoníku, § 43 odst. 1 tr. zákoníku (jako trest úhrnný) a § 59 tr. zákoníku.

Zákon výslovně neupravuje otázku, jestli je možné mimořádné zvýšení trestu odnětí svobody podle § 59 a zároveň (ještě další) zvýšení horní hranice sazby úhrnného nebo souhrnného trestu odnětí svobody podle § 43 odst. 1 věty první, odst. 2 (v případě spáchání většího počtu trestných činů ve vícečinném souběhu), budou-li splněny podmínky pro zvýšení trestní sazby trestu odnětí svobody podle obou těchto ustanovení (např. pachatel již byl v minulosti potrestán pro zvlášť závažný zločin a nyní je souzen za větší počet trestných činů spáchaných ve vícečinném souběhu,

z nichž je některý rovněž zvláště závažným zločinem). S ohledem na podmínky zvýšení horní hranice sazby trestu odnětí svobody lze dospět k závěru, že zmíněné dvojí zvýšení příslušné trestní sazby není možné, protože v případě mimořádného zvýšení trestu odnětí svobody podle § 59 odst. 1 zákon umožňuje zvýšit o jednu třetinu horní hranici té trestní sazby, která je stanovena v trestním zákoně, nikoli tedy trestní sazby zvýšené až postupem soudu podle § 43 odst. 1 věty první. Proto by se postupem podle obou citovaných ustanovení mělo dospět ke stejnému – ovšem jen jednomu – zvýšení horní hranice sazby trestu odnětí svobody a k ukládání tohoto trestu v rámci ní. K tomuto blíže viz [příjmení], P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C.H.Beck, 2012, 812 s. Tuto okolnost je třeba zdůraznit s ohledem na nesprávnou úvahu nalézacího soudu na str. 49 – 50. Nicméně tato úvaha neměla žádný vliv na výrok o trestu, ve kterém je § 43 odst. 1 tr. zákoníku použit z důvodu úhrnnosti, nikoli z důvodu navýšení trestní sazby pro spáchání více trestných činů. Z kontextu odůvodnění je navíc patrné, že obžalovanému byla postupem dle § 59 tr. zákoníku zvýšena trestní sazba § 173 odst. 2 tr. zákoníku v trvání pěti až dvanácti roků odnětí svobody (nikoli trestní sazba zvýšená dle § 43 odst. 1 tr. zákoníku pro spáchání většího počtu trestných činů) a nedošlo tedy k nedovolenému dvojímu zvýšení trestní sazby. Proto nebylo třeba uvedenou záležitost řešit postupem dle § 258 tr. ř.

Obžalovaný byl pro výkon trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou, neboť byly splněny všechny podmínky ustanovení § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku.

V souladu s ustanovením § 80 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku je i výrok o trestu vyhoštění v trvání deseti roků. Obžalovaný není občanem České republiky, na jejímž území se dopustil velmi závažné násilné trestné a majetkové trestné činnosti. Shora popsané okolnosti případu a zjištění znaleckého posudku o možné recidivě obžalovaného pak odůvodňují závěr, že bezpečnost lidí a majetku vyžaduje uložení tohoto druhu trestu. Důvodnost uložení trestu vyhoštění je třeba posuzovat i z hlediska ustanovení § 39 odst. 2 tr. zákoníku. V daném případě se tedy jedná o povahu a závažnost trestné činnosti obžalovaného a o hodnocení jeho osobních poměrů (viz shora). Žádná omezující podmínka vyplývající z ustanovení § 80 odst. 3 tr. zákoníku nebyla splněna. Rozsahu a závažnosti trestné činnosti pak odpovídá i výměra trestu vyhoštění v trvání deseti roků dle § 80 odst. 2 tr. zákoníku.

Jak je shora popsáno, obžalovanému byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 1 T 153/2010 ze dne 8. 3. 2011 m. j. trest vyhoštění na dobu šesti roků dle § 80 tr. zákoníku. Z výkonu trestu odnětí svobody byl propuštěn na Slovensku dne [datum]. Od tohoto okamžiku tedy začal výkon trestu vyhoštění, který obžalovaný nedodržel a nejméně od [datum] se zdržoval na území České republiky. Za této situace odvolací soud zvažoval, zda je možné uložit nově obžalovanému trest vyhoštění v maximální výměře deseti roků (přičemž podmínky pro uložení trestu vyhoštění na dobu neurčitou dle krajského soudu splněny nebyly). V předchozí právní úpravě dle trestního zákona účinného do 31. 12. 2009 by byl takový postup vyloučen s ohledem na ustanovení § 36 tr. zákona: Jestliže soud odsuzuje pachatele za trestný čin, který spáchal před tím, než byl trest uložený dřívějším rozsudkem vykonán, a ukládá mu trest stejného druhu, nesmí tento trest spolu s dosud nevykonanou částí trestu uloženého dřívějším rozsudkem přesahovat nejvyšší výměru dovolenou tímto zákonem pro tento druh trestu. Současná právní úprava takovéto omezení neobsahuje. Zákonodárce tedy v daném případě předpokládá uplatnění postupného výkonu trestu. Blíže k tomuto viz např. [číslo] 2013 Sb. rozh. tr.: Pokud byly pachateli uloženy dva a více trestů vyhoštění na dobu určitou, vykonávají se postupně, tzn. s výkonem každého z nich se započne až poté, co byl ukončen výkon předchozího trestu vyhoštění. V daném případě byl tedy i výrok u uložení trestu vyhoštění shledán jako správný a zákonný.

Pokud jde o výrok o náhradě škody, tento až na níže uvedenou výjimku odpovídal ustanovení § 228 a § 229 tr. ř. V případě Všeobecné zdravotní pojišťovny (poškozený [příjmení] [příjmení]) doplnil odvolací soud dokazování postupem dle § 213 odst. 1 tr. ř. a předložil stranám zprávu této organizace z dne [datum]. Z této vyplývá, že namísto správné částky 5.737 Kč bylo

pojišťovně nesprávně přiznáno 6.987 Kč. Ze skutkových zjištění skutečně vyplývá, že nákladům léčby odpovídá částka 5.737 Kč, se kterou se poškozená pojišťovna řádně připojila. Výrok rozsudku uvedený v protokole a samotné vyhlášení rozsudku obsahují nesprávnou částku, proto nebylo možné chybu napravit ve smyslu § 131 tr. ř. Vzhledem k tomu, že tato varianta je pro obžalovaného příznivější, napravit odvolací soud uvedenou nesprávnost k odvolání obžalovaného, když v průběhu veřejného zasedání o tento důvod obžalovaný navíc své odvolání doplnil.

Ze všech výše uvedených důvodů tedy odvolací soud dle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. ř. zrušil napadený rozsudek toliko v oddělitelném výroku, pokud jde o částku 6.987 Kč přiznanou Všeobecné zdravotní pojišťovně a sám rozhodl dle § 259 odst. 3 tr. ř. o částce 5.737 Kč, jak je ve výroku uvedeno.

Ve všech dalších výrocích pak zůstal napadený rozsudek nezměněn.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Je proti němu možné podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to ve prospěch i neprospěch obžalovaného, obžalovaný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. řádu.

Praha 16. února 2017

JUDr. Jan Sváček
předseda senátu